

Chương 34

Chiếc Côn Của Người Lạ

B

ên chiếc bàn, Đinh Vân Lâm đang bốc vỏ quả thị cho Diệp Khai chấm rượu.

Nàng thốt:

- Quả thị mát lạnh, ăn nó, uống rượu, lâu say !

Rồi nàng cười, tiếp:

- Lắm lúc, ta thấy người có giống Phó Hồng Tuyết ít nhiều. Ai đối tốt với hấn, hấn trả hung. Ai đối tốt với người, người trả bại hoại.

Diệp Khai thở dài:

- Nếu thật sự cô nương nhận định mẫu người của hấn như vậy, là cô nương lắm lớn.

Đinh Vân Lâm hừ một tiếng:

- Lắm ở điểm nào ?

Diệp Khai giải thích:

- Có hạng người bình sanh không hề lộ tỏ cảm tình ra bên ngoài.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Người cho là hấn thuộc hạng người đó ?

Diệp Khai gật đầu:

- Trọng tâm, hấn có cảm tình với ai, thì ngoài mặt hấn lại tỏ ra vô tình. Hấn sợ người ta phát hiện cảm tình của hấn, mà con nhà võ thì tránh biểu lộ cảm tình, bởi tình cảm là khắc tinh của sự trầm tĩnh, sự trấn định. Hấn không muốn tỏ ra mình yếu !

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Như vậy là người cho rằng hấn vẫn giành ý tốt với người ?

Diệp Khai không đáp, chỉ cười.

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Nhưng thái độ của hấn đối với Thúc Bình ...

Diệp Khai thốt:

- Vừa rồi, sở dĩ hấn biến đổi thần thái, là vì cô nương xúc chạm mỗi thương tâm của hấn, làm cho hấn nhớ đến Thúc Bình ...

Đinh Vân Lâm bủ môi:

- Nếu hấn tốt với Thúc Bình, thì khi nào hấn bỏ rơi nàng.

Diệp Khai cãi lại:

- Nếu hấn không tốt với nàng, thì khi nào hấn thương tâm vì nàng ?

Đinh Vân Lâm nín lặng.

Diệp Khai thở dài, tiếp:

- Chỉ có những kẻ thật sự vô tình, mới không hề biết thống khổ. Nhưng tại hạ không thích hạng người đó.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Tại sao ?

Diệp Khai đáp:

- Vì hạng người đó, vốn chẳng phải con người chân chánh.

Đinh Vân Lâm thở dài:

- Tâm lý bọn nam nhân các ngươi kỳ quái thật !

Diệp Khai gật đầu:

- Đúng là kỳ quái ! Hoàn toàn giống tâm lý bọn nữ nhân của cô nương.

Cả hai bàn qua luận lại về tình cảm của con người một lúc, bất quá chỉ để giết thì giờ vậy thôi, chứ trong tâm họ đã đồng tình với nhau về nhiều điểm, dù lúc phát biểu tư tưởng, họ hay chọi nhau để đùa nhau.

Đêm xuống dần dần ...

Tiểu Đạt Tử uống thêm thuốc, nằm trên chiếc ghế dài ngủ say.

Bọn người trong quán cũng ngáp dài, trông cho khách ra đi, để đóng cửa.

Nhưng, còn lâu lắm, khách mới đi cho.

Đinh Vân Lâm rót cho Diệp Khai một chén rượu, rồi hỏi:

- Người biết Tàng Kinh Vạn Quyển Trang ở đâu chứ ?

Diệp Khai gật đầu.

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Cách đây không xa lắm !

Diệp Khai gật đầu.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Người có tưởng là đk trở về đó chẳng ?

Diệp Khai đáp:

- Hấn không trốn tránh đâu.

Đinh Vân Lâm cau mày:

- Tại sao ?

Diệp Khai giải thích:

- Nếu hấn trốn, thì người ta sẽ nghi ngờ hấn ! Hấn không có lợi tạo mối nghi ngờ !

Đinh Vân Lâm thốt:

- Vô luận thế nào, Phó Hồng Tuyết cũng đã đoán được hấn là một trong số thích khách tại Mai Hoa Am ngày trước. Bởi vì là một thích khách ngày xưa, nên hấn mới an bày một kế hoạch, lừa Phó Hồng Tuyết vào tròng.

Diệp Khai đáp:

- Phó Hồng Tuyết không quá ngu ngốc đâu !

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Người hạ độc trong rượu của Tiết Võ, rất có thể là Dịch Đại Kinh.

Diệp Khai lắc đầu:

- Không phải !

Đinh Vân Lâm cau mày:

- Không phải à ?

Diệp Khai tiếp:

- Chất độc trong rượu của Tiểu Đạt Tử khác loại độc trong rượu của Tiết Võ.

Đinh Vân Lâm hừ một tiếng:

- Ai cấm hấn chuẩn bị nhiều thứ độc mang theo mình ?

Diệp Khai đáp:

- Người dụng độc thường thường thích dùng loại do tự mình chế luyện. Mà người ta không ai luyện nhiều loại độc, kẻ chuyên dụng độc chỉ chế luyện một thứ mà họ cho là cực kỳ lợi hại, và đúng một thứ đó thôi. Tập quán của người chuyên dụng độc cũng như tập quán dùng son phấn của nữ nhân. Nữ nhân không thể tùy thời tùy lúc mà đổi thay nhãn hiệu !

Đinh Vân Lâm gật đầu.

Diệp Khai tiếp:

- Lúc xuất ngoại, nữ nhân không mang theo nhiều loại son phấn mà chỉ chuẩn bị thứ thường dùng. Người dùng độc cũng thế.

Đinh Vân Lâm chế giễu:

- Người hiểu nữ nhân rành quá !

Diệp Khai điềm nhiên:

- Bất quá, tại hạ suy việc này ra việc kia, chứ về nữ nhân, thì tại hạ mù tịt !

Đinh Vân Lâm bửu môi:

- Người mà không biết gì hết, thì đúng là một sự kỳ quái.

Nàng chụp chén rượu rót cho Diệp Khai, đưa lên miệng uống cạn.

Diệp Khai mỉm cười.

Đinh Vân Lâm liếc xéo chàng, rồi gắt:

- Ta hết sức lấy làm lạ, tại sao người còn tâm tình ngồi đây mà uống rượu được ?

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao không được ?

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Dịch Đại Kinh đã trở về nhà, mà Phó Hồng Tuyết thì đang trên con đường đến đó !

Diệp Khai gật đầu.

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Lộ Tiểu Giai là em vợ của Dịch Đại Kinh, hai hôm nay y có mặt trong vùng này, có thể là y cũng đến đó !

Diệp Khai gật đầu, lần này thì chàng buông mấy tiếng:

- Có thể lắm !

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Người không lo sợ Phó Hồng Tuyết thất bại à ? Từ lâu người luôn luôn quan tâm đến hấn mà !

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ an tâm lắm !

Đinh Vân Lâm trở mắt:

- Thật vậy ?

Diệp Khai gật đầu:

- Đương nhiên là thật. Tại hạ biết rõ, họ không bao giờ động thủ.

Đinh Vân Lâm hừ nhẹ:

- Tại sao ?

Diệp Khai điểm một nụ cười:

- Nếu cô nương biết được con người của Dịch Đại Kinh như thế nào, thì cô nương hiểu tại sao.

Đinh Vân Lâm xì một tiếng:

- Có quỷ mới biết hấn như thế nào.

Diệp Khai giải thích:

- Con người đó bình sanh không bao giờ ngay mặt đối địch với ai, dù ai đến tận nhà mà tìm hấn, hấn cũng tìm cách lánh né, nhân nhượng, do đó mà người ta xưng hấn là một quân tử.

Đinh Vân Lâm lắc đầu:

- Nhưng, đối với việc này, dù hấn có nhân nhượng cũng vô ích thôi !

Diệp Khai đáp:

- Hấn có cách !

Đinh Vân Lâm chớp mắt:

- Cách gì ?

Diệp Khai tiếp:

- Hấn dám chịu chết để chối tội. Chẳng bao giờ hấn thừa nhận đâu !

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Sự thực ràng ràng như thế đó, hấn chối thế nào được ?

Diệp Khai tiếp:

- Hấn có thể bảo: gần đây hấn không hề ly khai trang viện của hấn đến nửa bước.

Hấn cũng có thể bảo là hấn ngã bệnh mấy hôm rồi !

Đinh Vân Lâm cau mày:

- Rồi Phó Hồng Tuyết tin bằng lời ? Hấn đâu có phải là trẻ nít !

Diệp Khai tiếp:

- Dịch Đại Kinh chuẩn sẵn tại nhà, một số người, chứng minh cho y. Con người đó, trước khi làm một việc gì, thành hay không cũng thế, đều có dọn sẵn một con đường rút lui.

Đinh Vân Lâm thốt:

- Dù có khối người minh cho y, vị tất Phó Hồng Tuyết tin ?

Diệp Khai tiếp:

- Số người được Dịch Đại Kinh mời đến, gồm toàn những tay đại hữu danh trên giang hồ, có địa vị cao, thân phận lớn, mỗi lời nói ra có giá trị ngàn vàng, dù ai hoài nghi cũng phải tin !

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Những người đó khẳng khái nói ngoa giúp y à ?

Diệp Khai mỉm cười:

- Họ đâu biện hộ cho Dịch Đại Kinh ! Họ chỉ chứng minh thôi ! Y có phương pháp làm cho những người đó tin là không hề xuất ngoại hành sự.

Đinh Vân Lâm lắc đầu:

- Ta không tin là y có cách. Trừ ra, y có thuật phân thâu.

Diệp Khai tiếp:

- Phân thâu, không phải là một thuật khó ! Giả như, y tìm một người, cải trang thành y, nằm tại nhà, giả bệnh !

Chàng bổ khuyết câu nói luôn:

- Phòng bệnh nhân thông thường thiếu ánh sáng, bệnh nhân mang thần sắc tiêu tụy, âm thanh cũng cải biến ít nhiều, bằng hữu của y phải tin là ngoa bệnh, tuyệt nhiên không nghi ngờ có sự giả tạo.

Đinh Vân Lâm gật gù:

- Hà hướng, y vốn là một bậc quân tử ! Làm gì có người tưởng tượng y dàn cảnh !

Diệp Khai gật đầu:

- Chính thế !

Đinh Vân Lâm thở dài:

- Xem ra, người cũng rành luôn sinh hoạt của bọn tà môn !

Diệp Khai mỉm cười:

- Nhờ vậy, tại hạ mới còn sống sót đến ngày nay !

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Ta nghĩ, mình nên ly khai nơi này đi ! Ở tại đây cũng chẳng còn việc gì đáng làm nữa.

Diệp Khai gật đầu:

- Cô nương có thể đi !

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Còn người ?

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ còn ở lại đây.

- Ở lại đây ? Người thấy địa phương này hấp với người ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Không hấp !

Đinh Vân Lâm gất:

- Thế tại sao người còn ở đây ?

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ chờ một người.

Đinh Vân Lâm chớp mắt:

- Một nữ nhân ?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Bình sanh tại hạ không hề đợi nữ nhân. Ngược lại thì có. Nữ nhân đợi tại hạ luôn luôn !

Đinh Vân Lâm cắn môi.

Đoạn nàng hỏi:

- Người đợi ai ?

Diệp Khai đáp:

- Phó Hồng Tuyết.

Đinh Vân Lâm giật mình:

- Hắn trở lại đây ?

Diệp Khai lộ vẻ khẳng định:

- Nhất định là hắn trở lại tìm tại hạ. Bởi vì, hắn cho rằng tại hạ lừa hắn !

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Chẳng lẽ Phó Hồng Tuyết không nhận ra Dịch Đại Kinh là Triệu Đại Phương ?

Diệp Khai hỏi lại:

- Chẳng lẽ Dịch Đại Kinh không biết nói là có kẻ nào đó cố ý giả mạo y, cốt hãm hại y ?

Đinh Vân Lâm đuối lý.

Nghe Diệp Khai quyết ở lại, tên nhân công trong quán thở dài.

Như thế này, gã phải thức trắng đêm, hầu hạ khách.

Tiếng thở dài của gã dứt lời, tiếng cười ha hả vang lên.

Tiếng cười từ ngoài cửa vọng vào.

Rồi một người nào đó, cất tiếng:

- Không ngờ ở đây cũng có rượu ! Quả thật ông trời cũng còn đãi ngộ ta ! Không cho ta chết khát mà !

Người đó bước vào, mang theo cái dáng say khướt. Say, nhưng còn bước vững. Y vận áo mới, đội mũ mới, mặt tròn, mũi mọng rượu đỏ ửng.

Đúng là một tửu quỷ.

Vào đến nơi, y quăng bạc lên bàn, kêu rồn rồn, đồng thời quát:

- Rượu ngon, thức ăn ngon, có bao nhiêu mang hết ra đây cho ta ! Ta không ăn quýt, uống quýt !

Ngồi vào bàn, uống vài chén, quay sang Diệp Khai, y vẫy tay.

Diệp Khai vẫy tay trả lại.

Người đó cười lớn, thốt:

- Tại hạ xem các hạ được lắm ! Chắc là con người tốt ! Tại hạ mời đấy, lại đây làm vài chén đi!

Diệp Khai cười đáp:

- Hay ghê ! Hay ghê ! Cái gì, tại hạ cũng có, chỉ tiền là chẳng có !

Chàng sang qua bàn bên liền.

Con người đó thô nhưng chẳng có vẻ gì bạo, bất quá hành động hồ đồ theo tánh thô vậy thôi !

Nhưng, y thừa tiền !

Chính điều đó gợi tánh hiếu kỳ của Diệp Khai.

Đinh Vân Lâm thở dài, lẩm nhẩm:

- Trên đời không có việc gì dễ bằng tiểu quỷ và tửu quỷ kết giao bằng hữu với nhau !

Ở bàn bên, người đó vỗ vai Diệp Khai bịch bịch, cao giọng thốt:

- Uống ! Cứ uống cho khoái ! Tại hạ có tiền ! Dư tiền mua rượu !

Diệp Khai cố ý hạ thấp giọng:

- Xem ra lão ca vừa phát tài lớn ! Chắc là trong vùng phụ cận, có nhiều chỗ làm ăn được lắm. Lão ca có mối nào, nhường cho tiểu đệ đi, tiểu đệ đang túng ngặt đây !

Người đó cười vang:

- Các hạ tưởng tại hạ là cường đạo, là trộm vặt quanh vùng ?

Y lấy một đỉnh bạc, dần lên mặt bàn cộp cộp, tiếp luôn:

- Cho các hạ biết, tiền này không dơ đâu ! Hơn mười năm lao khổ mới có đó !

Diệp Khai chớp mắt:

- A !

Người đó tiếp:

- Tại hạ không phải là kẻ bại hoại ! Tại hạ là một mã phu, chuyên tẩm ngựa !

Diệp Khai cười hì hì:

- Mã phu thì làm gì có lắm tiền thế ? Nếu có chỗ tốt như vậy, thì tại hạ cũng muốn làm mã phu cho sướng thân !

Người đó lắc đầu:

- Tại hạ có thể giới thiệu các hạ, song bây giờ thì muộn rồi.

Diệp Khai kinh dị:

- Tại sao ?

Người đó đáp:

- Tại vì nơi ấy chẳng những không còn ngựa, mà người cũng không còn nốt !

Diệp Khai hỏi:

- Địa phương nào thế ?

Người đó đáp:

- Hảo Hán Trang !

Diệp Khai sáng mắt lên. Đúng là một dịp may ngoài chỗ tưởng.

Y tiếp:

- Lỗ mũi của tại hạ đổ đây, là vì uống rượu trộm trong kho rượu của Hảo Hán Trang. Cái lão quản kho thật là một ngốc tử ! Giữ kho rượu mà suốt đời không uống một giọt rượu ! Thật là phí của trời ! Thành ra tại hạ phải uống thay !

Y bật cười ha hả !

Diệp Khai hỏi:

- Hiện tại, vị quản kho ở đâu ?

Người đó đáp:

- Về với họ Đinh ! Tất cả những người ly khai Hảo Hán Trang đều được họ thuê hết !

Thì ra, bọn đó vừa mất việc, liền được việc. Như vậy cũng sướng !

Thảo nào Diệp Khai chẳng tìm được một người trong số bốn, năm mươi !

Diệp Khai hỏi:

- Họ Đinh nào ?

Người đó đáp:

- Họ Đinh nhiều tiền nhất, nhiều danh vọng nhất !

Họ Đinh của Đinh Vân Lâm chứ có ngờ gì nữa !

Diệp Khai nhìn sang nàng, nàng nhìn sang chàng.

Người đó tiếp:

- Cái lão Trương quái vật không biết uống rượu, nhưng lại biết tất cả những việc khác. Tại hạ thật tình bội phục lão ta !

Diệp Khai hỏi:

- Tất cả đều về với họ Đinh, sao các hạ không đi theo họ ?

Người đó cao giọng:

- Năm trăm lượng bạc chưa xài hết, thì khi nào tại hạ chịu đi tìm việc làm ! Thú thật, dù cho họ Đinh có gọi tại hạ về đó trong lúc này để gả con gái cho, tại hạ cũng ...

Một vật gì đó bay vút tới, bắn vào miệng y, chạm răng, kêu bốp một tiếng.

Mấy chiếc răng gãy vụn.

Người đó đau quá, quận lương, nhăn mặt, ói đậu phộng, mảnh răng, máu hồng, có mùi rượu nồng nặc.

Ói vì đau, ói luôn vì mùi tanh của các vật ói ra, y ói mãi.

Hạt đậu phộng, chính là vật bắn vào miệng hắn, làm vỡ mấy chiếc răng.

Đinh Vân Lâm không hề ăn đậu phộng, thì hạt đậu đó không do nàng bắn sang rồi.

Cửa sổ mở, bên ngoài là đêm đen.

Diệp Khai vụt cười lớn, thốt:

- Tại hạ vốn đợi một người khác ! Không ngờ các hạ lại đến !

Bên ngoài, có người cười trả.

Giọng cười hàm súc cái ý mỉa mai, chế giễu. Rồi một người nhảy lên bệ cửa sổ, ngồi đó.

Người đó, là Lộ Tiểu Giai.

Đinh Vân Lâm thốt:

- Ta vốn muốn giáo huấn gã, không ngờ người xuất thủ thay ta !

Lộ Tiểu Giai cười nhạt:

- Có việc làm thay cho đại tiểu thư nhà họ Đinh, là một vinh hạnh lớn, ai lại bỏ qua ?

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Người học cái nghề vượt môn ngựa từ lúc nào thế ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Từ cái lúc tại hạ thấy cái nghề đó rất hữu ích ! Từ cái lúc tại hạ minh bạch !

Đinh Vân Lâm hừ một tiếng:

- Minh bạch cái gì ?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Minh bạch về chỗ cho đến bây giờ, tại hạ biết mình chỉ là một gã quang côn, cho nên ...

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Cho nên làm sao ?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Cho nên, tại hạ nghĩ rằng, phải học cái nghề vượt mông ngựa, để hy vọng vào làm rể nhà họ Đinh ! Tại hạ chực chờ mọi cơ hội, thi thố sở năng, cho đẹp lòng người đẹp !

Đinh Vân Lâm cười hắc hắc, liếc mắt sang Diệp Khai, thốt:

- Câu đó, người nên nói với hắn, cho hắn nghe !

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Cái ý của tại hạ là thế ! Tại hạ cốt nói cho y nghe đó.

Y nhảy xuống nền, bước đi mấy bước, nhìn Diệp Khai, hỏi:

- Các hạ ăn mấy hạt đậu của tại hạ, hôm nay không mời tại hạ uống rượu sao ?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Rất tiếc ! Tại hạ biết các hạ đến đây, không phải là để uống rượu !

Lộ Tiểu Giai thở dài:

- Chẳng như tại hạ không thể giấu diếm các hạ được việc gì !

Đinh Vân Lâm hỏi gấp:

- Người đến đây có việc gì ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Đưa một người đến !

Đinh Vân Lâm trở mắt:

- Ai ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Người mà các vị đang chờ đợi !

Đinh Vân Lâm quay đầu lại.

Phó Hồng Tuyết từ từ bước vào.

Mặt hắn vốn trắng xanh, bây giờ màu trắng nhuộm xanh luôn.

Chưa vào đến tận nơi, hắn đã trừng mắt nhìn Diệp Khai, mừng tượng sợ Diệp Khai chuồn đi.

Diệp Khai cười nhẹ, thốt:

- Tại hạ biết, các hạ thế nào cũng trở lại đây ! Tại hạ đoán không sai.

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Nhưng, có một việc người đoán sai.

Diệp Khai ạ lên một tiếng.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao người muốn tay đi giết Dịch Đại Kinh ?

Diệp Khai cau mày:

- Tại hạ muốn vậy sao ?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Người hy vọng y chết ? Hay hy vọng ta lại giết lầm người nữa.

Diệp Khai thở dài:

- Tại hạ chỉ hy vọng lột trần sự thật !

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người chưa thấy sự thật như thế nào à ?

Diệp Khai lắc đầu !

Phó Hồng Tuyết gần từng tiếng:

- Triệu Đại Phương không phải là Dịch Đại Kinh.

Diệp Khai ạ một tiếng.

Phó Hồng Tuyết tiếp:

- Từ nửa tháng nay, y không hề ly khai Tàng Kinh Trang nửa bước.

Diệp Khai mỉm cười.

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Người bắt tất cười. Sự thật vẫn là sự thật !

Diệp Khai hỏi:

- Hẳn là có rất nhiều người ở đó, chứng minh cho y ?

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Toàn những người có uy tín vững chắc.

Diệp Khai gật gù:

- Và Dịch Đại Kinh hẳn có ngã bệnh, mà bệnh lại nặng !

Phó Hồng Tuyết hừ một tiếng:

- Người biết ?

Diệp Khai mỉm cười.

Đúng như sở liệu của chàng.

Đinh Vân Lâm thở dài:

- Vừa rồi, ai cho rằng hẳn không ngu ?

Lộ Tiểu Giai nhìn nàng, nhìn Diệp Khai, bỗng bật cười, thốt:

- Tại hạ minh bạch rồi !

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Minh bạch cái gì ?

Lộ Tiểu Giai thốt:

- Các vị nhất định cho rằng Dịch Đại Kinh tìm một người nào đó, thay y, nằm bệnh tại nhà, còn chính y thì xuất ngoại.

Đinh Vân Lâm hừ một tiếng:

- Như vậy không được sao ? Ai cấm y làm ?

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Đương nhiên là được, có ai cấm y đâu ! Rất tiếc, bệnh của y, không ai giả mạo được !

Đinh Vân Lâm chớp mắt:

- Tại sao ?

Lộ Tiểu Giai thở dài:

- Hiện tại, trên giang hồ, có thể là không mấy người biết, chân tả của y đã bị chặt đứt từ nửa tháng trước. Bị cừu nhân chặt đứt.

Đinh Vân Lâm giật mình.

Diệp Khai giật mình.

- Tống Trường Thành, Vương Nhất Minh, Đinh Linh Trung, Tạ Kiến, hay được tin đó, đều tìm đến thăm !

Những cái tên Lộ Tiểu Giai vừa kể, toàn là những người có thân phận cao, danh vọng lớn trên giang hồ, uy tín của họ vững hơn núi.

Nhất là cái tên Đinh Linh Trung.

Đinh Vân Lâm kêu lên:

- Tam ca ca ta có đến đó ?

Lộ Tiểu Giai mỉm cười:

- Nghe nói người trong họ Đinh toàn là quân tử, quân tử không thể tìm quân tử mà thăm sao ?

Đinh Vân Lâm nín lặng, chờ nghe.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Đinh Tam Thiếu, có thể nói ngoa chăng ?

Đinh Vân Lâm lắc đầu:

- Không bao giờ !

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Thế thì cô nương có thể hỏi lại tam ca cô nương xem Dịch Đại Kinh có bị chặt chân thật hay không. Hay là có người thay thế ? Hiện tại, y ở Tầng Kinh Trang.

Đinh Vân Lâm còn nói gì được nữa ?

Diệp Khai cười khổ.

Lộ Tiểu Giai cười nhẹ, nhìn Diệp Khai, thốt:

- Thực ra, chẳng có gì làm cho các hạ phải khó chịu. Mỗi cá nhân đều có lầm lạc. Điều cần yếu, là biết nhận mình lầm lạc.

Diệp Khai dặng háng một tiếng.

Lộ Tiểu Giai lại cười:

- Tại hạ biết, miệng còn thừa nhận, nhưng tâm lý đã thừa nhận rồi ! Thế cũng đủ ! Y không để cho Diệp Khai nói gì, lại tiếp luôn:

- Vấn đề hiện tại là Dịch Đại Kinh không phải Triệu Đại Phương, thì Triệu Đại Phương là ai ?

Diệp Khai làm sao đáp được ?

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Nhất định ta tìm được kẻ đó !

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Đương nhiên các hạ phải tìm ra. Biết đâu kẻ ấy chẳng phải là một trong số cừu nhân của các hạ !

Diệp Khai vụt cất tiếng:

- Biết đâu y chẳng phải là một trong số cừu nhân của Dịch Đại Kinh !

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Tại sao ?

Diệp Khai đáp:

- Nếu y không là cừu nhân của Dịch Đại Kinh, thì vì lẽ gì y dùng phương pháp đó để hãm hại Dịch Đại Kinh ?

Lộ Tiểu Giai phải công nhận lập luận đó.

Diệp Khai trầm ngâm một chút, đoạn tiếp:

- Đương nhiên, y chưa hay biết Dịch Đại Kinh đã bị chặt chân. Cho nên y mới dùng phương pháp này.

Lộ Tiểu Giai thở dài:

- Bị chặt chân, đâu phải là một sự quang vinh ! Cho nên chẳng ai muốn tuyên bá sự tình trên giang hồ.

Diệp Khai hỏi:

- Ai chặt chân Dịch Đại Kinh ?

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Không biết.

Diệp Khai hỏi:

- Y không cho biết ?

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Y không thích đề cập đến việc đó nữa !

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Y không muốn ai vì y mà báo thù. Y cho rằng, oan gia nên mở, không nên buộc.

Nếu cứ chủ trương oan oan tương báo, thì chẳng biết đến bao giờ mới dứt báo qua báo lại.

Diệp Khai bật lưỡi:

- Xem ra đích xác y là một chân quân tử ! Lệnh thơ lấy được người chồng như vậy, quả thật có phúc lớn !

Lộ Tiểu Giai nhìn chàng, tìm hiểu câu nói đó có ẩn ác ý chẳng.

Diệp Khai cười, tiếp:

- Vô luận thế nào, tại hạ cũng xin mời các hạ uống chén rượu !

Bỗng, có người thốt:

- Chừa cho một chén nhé !

Thinh âm còn xa, song ai ai cũng nghe rõ.

Nghe rõ tiếng của người đó, kể cũng chẳng lạ gì. Người đó nghe rõ cuộc đối thoại đây, mới là một sự lạ !

Người đó là ai, ai mà thính giác linh thông như thế ?

Thân pháp của người đó cũng phi thường nhanh. Câu nói vừa dứt, người liền tới nơi.

Người đó vận y phục bình thường, hông đeo côn ngắn, tay cầm một chiếc bao lớn.

Người đó, là người lạ đối thoại với Phó Hồng Tuyết.

Lão ta đã trở lại.

Lão đặt chiếc bao xuống nền. Chiếc bao quá to.

Lão tùy tiện chọn lựa chiếc ghế ngồi xuống, điềm nhiên thốt:

- Bình thời, tại hạ không uống rượu ! Hôm nay thì lại khác ! Hôm nay phải phá lệ.

Không ai hỏi tại sao.

Chẳng ai dám hỏi.

Lão nhìn Lộ Tiểu Giai, hỏi:

- Các hạ biết tại sao chẳng ?

Lộ Tiểu Giai lắc đầu.

Người lạ lại hỏi:

- Các hạ biết tại hạ là ai chẳng ?

Lộ Tiểu Giai lắc đầu, rồi gật đầu, đôi mắt bình thường trấn định, hiện tại có vẻ khiếp hãi.

Người lạ tiếp:

- Tại hạ nhận ra các hạ. Tại hạ nhận ra thanh kiếm của các hạ !

Lộ Tiểu Giai cúi đầu, nhìn thanh kiếm bên hông, hy vọng thanh kiếm biến mất.

Người lạ điềm nhiên nói:

- Các hạ không nên vì thanh kiếm đó mà áy náy. Người dạy các hạ sử dụng nó, tuy là cừu địch của tại hạ, song cũng là bằng hữu của tại hạ !

Lộ Tiểu Giai cúi đầu:

- Văn bối hiểu !

Người lạ tiếp:

- Luôn luôn, tại hạ tôn kính lão, cũng như lão luôn luôn tôn kính tại hạ.

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Vâng !

Y là con người cuồng ngạo, hiện tại lại ngoan ngoãn như cừu non.

Người lạ hỏi:

- Lão ấy vẫn mạnh chứ ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Từ lâu lắm rồi, văn bối không gặp lại lão nhân gia.

Người lạ mỉm cười:

- Lão ấy cũng như tại hạ, vốn là con người không căn cơ, muốn tìm cũng chẳng dễ tìm !

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Vâng !

Người lạ hỏi:

- Nghe nói các hạ giết người không ít ?

Lộ Tiểu Giai không dám đáp.

Người lạ tiếp:

- Tại hạ hy vọng những người bị giết, đều là những kẻ đáng chết.

Lộ Tiểu Giai không dám đáp.

Người lạ chợt bảo:

- Các hạ lấy kiếm đâm tại hạ một nhát đi.

Lộ Tiểu Giai biến sắc:

- Văn bối ... văn bối ...

Người lạ gạt ngang:

- Không nên lấy làm khó khăn. Tại hạ nói gì, là cái đó phải được làm. Vả lại, tại hạ bảo, thì chẳng bao giờ trách cứ các hạ !

Lộ Tiểu Giai do dự.

Người lạ tiếp:

- Tại hạ không hoàn thủ.

Lộ Tiểu Giai thở phì:

- Tuân mạng.

Người lạ dặn:

- Dùng tận lực đấy nhé ! Cứ xem tại hạ như một kẻ đại cừu hận !

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Vâng !

Không gian trầm động nặng nề. Mọi người đều nín thở.

Kiểm chớp lên. Mũi kiếm xẹt thẳng vào yết hầu của người lạ.

Phó Hồng Tuyết bóp mạnh chuôi đao, mừng tượng hấn phát xuất chiêu công.

Kiểm đó, nhanh như đao của hấn.

Một tiếng vung vang lên, thanh kiếm gãy làm hai đoạn.

Nếu ai tinh mắt, tất thấy đoản côn vung lên, rồi thanh kiếm mới gãy.

Nhưng, ai ai cũng thấy, đoản côn còn nằm y chỗ ấy, bên hông người lạ.

Không ai nghi ngờ người lạ dùng côn.

Thế tại sao kiếm gãy ?

Không ai biết tại sao, trừ Lộ Tiểu Giai, cầm đoản kiếm có chuôi, y đổ mồ hôi lạnh ướt đầu.

Người lạ nhặt đoạn kiếm gãy lên, nhồi nơi tay, lắc đầu thốt:

- Còn nặng quá !

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Văn bối cũng không đủ tài sử dụng một thanh kiếm nhẹ hơn.

Người lạ thốt:

- Kiếm càng nhẹ, càng khó sử dụng, song sử dụng được rồi, thì sự linh diệu tăng gia, nhanh không tưởng. Rất tiếc ít ai chịu hiểu cái đạo lý đó.

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Vâng.

Người lạ trầm giọng:

- Các hạ biết tại sao tại hạ làm gãy thanh kiếm của các hạ chẳng ?

Lộ Tiểu Giai không biết, cũng không dám hỏi.

Người lạ tiếp:

- Chỉ vì các hạ dùng nó, giết nhiều người quá !

Lộ Tiểu Giai cúi đầu:

- Văn bối ghi nhớ lời giáo huấn của tiền bối.

Người lạ nhìn quanh, điểm một nụ cười, tiếp:

- Các vị đều là thiếu niên, vừa thông minh, vừa dụng công tập luyện đáng ngại, vũ công khá lắm. Các vị không kém bọn tại hạ năm xưa.

Không một ai dám nói gì.

Phó Hồng Tuyết vốn không biết người lạ, trước đó, còn tự phụ, bây giờ thì hoàn toàn bội phục, tự hỏi nếu hấn xuất thủ, thì chẳng biết thanh đao ra sao nữa.

Hấn nghĩ, đao của hấn dù nhanh, cũng chỉ nhanh trong mức độ thanh kiếm của Lộ Tiểu Giai, chứ không hơn.

Người lạ tiếp:

- Tại hạ hy vọng các vị minh bạch một điều, là muốn thành một tay vĩ đại về võ công, chẳng phải chỉ cần có khối óc thông minh, và sự khổ luyện mà đủ ! Điều tối yếu, là phải có cái tâm vĩ đại ! Người có cái tâm vĩ đại, mới có thể thành tựu một võ công vĩ đại ! Trong thiên hạ võ lâm, đạt đến bậc vĩ đại võ công, theo tại hạ biết, chỉ có một người ! Một mà thôi !

Ai ai cũng biết người mà lão đề cập đến, là nhân vật nào.

Người lạ tiếp luôn:

- Tại hạ còn cho các vị xem một vật !

Vật đó, ở trong chiếc bao. Và chiếc bao đang máy động. Ai ai cũng nhìn chiếc bao.

Lộ Tiểu Giai lộ vẻ kinh ngạc.

Người lạ bảo:

- Nếu các hạ cho là kỳ quái, thì cứ mở ra xem !

- o O o -